

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Kate Hardy

Miss Káosz és Mr. Pedantéria

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pamela Brooks, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 644. eredeti címe: *It Started At A Wedding...* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
Magyarra fordította: Hulley Orsolya
A W. H. Davies-idézet Képes Géza fordítása.

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 644. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-391-5

• Kép: Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Ez csak valami rossz álom lehet.

Biztos mindjárt megérkezik – egyszerűen *muszáj* megérkeznie!

Claire tanácstalan arccal állt a csomagkiadó szalag előtt. A percek óta üresen köröző szerkezet döccent egyet, majd megállt.

A lányt hirtelen elöntötte a pánik. Eltűnt a legjobb barátnője menyasszonyi ruhája!

Ne hisztériázz, inkább keress valakit, aki segíteni tud.

Megragadta a bőröndje fogantyúját, magához szorította a ruhásákokat, mely az ő koszorúslányruháját rejtette, aztán elindult a legközelebbi információs pult felé. Nem lesz semmi baj, gondolta bizakodva: a menyasszonyi ruhát rejtő csomag véletlenül egy másik futószalagra kerülhetett. Közben már biztosan meg is találták, csak érte kell menni.

Fél óra telefonálgatás, egyeztetés és visszafogott veszekedés után aztán kiderült, hogy a ruhának nyoma veszett valahol London és Nápoly között. A csodás kelmére ő maga varrta fel az apró, finom gyöngydíszeket. A legjobb barátnője ebben a ruhában akarta kimondani a boldogító igent két nap múlva, Capri szigetén.

Micsoda rémálom! A karjába csípett, és sajnos fájt. Szóval mégsem csak álom... Tényleg itt van Nápolyban, nála van a bőröndje és a koszorúslányruhája, a menyasszonyi ruha azonban eltűnt.

Keresett egy csendesebb sarkot, és Ashleigh számát tárcsázta. Üzenetrögzítő jelentkezett. Márpedig ez nem olyan dolog, amiről üzenetben számol be az ember. Ekkor Ashleigh vőlegényét, Luke-ot hívta, de őt sem sikerült elérni. Claire az órára pillantott. Biztosan éppen reggeliznek, a telefonokat pedig a szobájukban hagyták, gondolta. Ki mással próbálkozhatna még? Luke tanújának, Tomnak nem tudta a számát. Sammy, a másik legjobb barátnője, aki az esküvői fotókat fogja készíteni, csak holnap érkezik New Yorkból.

Így csak Ashleigh fivére marad: ő fogja oltárhoz kíséreni a menyasszonyt. Az a férfi mindenben ragaszkodik a szabályokhoz – éppen az ellentéte Claire-nek. Nem volt semmi kedve hozzá fordulni, ráadásul még ő sem érkezett meg Caprira. Így hát maradt egy kis ideje. Muszáj kitalálnia, miként tehetné jóvá a dolgot. Kell egy terv!

De legelőször is egy csésze kávéra lenne szüksége. Az elmúlt hetekben nem csupán Ashleigh ruháján dolgozott, hanem egy esküvői vásárra készülő kollekcióin is. Alig aludt, ráadásul ma hajnalban kelt, mert csak a kora reggel induló nápolyi gépre kapott jegyet. Mindez nyomott hagyott a kedélyén.

Egy erős presszókávéval és három kockacukorral később készen is állt a terv. Néhányszor át kell repülnie a kontinensen, de üsse kő! Ashleigh nem csupán a legjobb barátnője volt: úgy szerette őt, mintha a testvére lenne. Kész volt érte meghozni bármilyen áldozatot. Ismét Ashleigh számát hívta, és ezúttal szerencséje volt.

– Szia, Claire! Megérkeztél már Nápolyba?

– Hát, igen. De sajnos van egy probléma. Azt se tudom, hogy mondjam el. Luke ott van a közelben? Valószínűleg szükséged lesz rá.

– Megijesztesz! Mi történt? Jól vagy?

– Én igen, de nagyon elszúrtam valamit. Sajnálom, Ash, de a ruhád... eltűnt valahol London és Nápoly között.

– Micsoda?!

– A légitársaság utánanézett: az biztos, hogy már nincs Londonban, viszont Nápolyba sem érkezett meg. Megpróbálják megtalálni, de nem garantálnak semmit.

– Te szent ég! – Ashleigh hallhatóan levegő után kapkodott.

– Tudom, de hidd el, megoldjuk. Az esküvőig képtelen lennék új ruhát varrni. Akkor se menne, ha lenne varrógépem és megfelelő szövetem. Viszont így is van egy csomó lehetőségünk: nézhetünk

neked ruhát Nápolyban, vagy beadom a bőröndöm a csomagmegőrzőbe, és gyorsan visszarepülök Londonba. Kábé ugyanolyan a méretünk; felpróbálom az összes ruhát, ami az üzletemben van, és bemutatom neked Skype-on. Kiválasztod, amik tetszenek, és már hozom is őket következő géppel. Rád igazítom, és máris lesz egy tökéletes ruhád.

Azért annyira nem lesz tökéletes, gondolta Claire; az előző ruha volt az, mert az külön a barátnőjének készült.

– Így is te leszel a világon a legszebb menyasszony – fűzte hozzá.

– Eltűnt a ruhám – mondta Ashleigh elhaló hangon.

Claire tökéletesen átérezte, min megy keresztül. Ashleigh azért akart külföldön férjhez menni, hogy megszabaduljon a szomorú emlékektől. A ruha volt az egyetlen, amit az esküvői hagyományok közül megtartott.

– Annyira sajnálom – szövegezte Claire elfacsarodott szívvel.

– Nem tehetsz róla.

Sean ezt nyilván másképp fogja látni, gondolta Claire. Nem kedvelték egymást Ashleigh bátyjával. A férfi nem bízott benne, semmire sem tartotta alkalmasnak – és ezúttal kivételesen még igaza is volt.

– De, tehetek. Hiszen megígértem neked, hogy elhozom a ruhádat Olaszországba, ezért felelős vagyok érte. Mit tegyünk hát? Lenne kedved körbenézni Nápolyban?

– Előbb még fel kell dolgoznom a hírt... Jaj, a ruhám – sóhajtott Ashleigh.

Nagyon megviselte a dolog, pedig a barátnője általában maga volt a megtestesült lazaság. Claire egyre jobban aggódott érte.

– Oké, felejtse el Nápolyt. Úgysem ismerjük az ottani üzleteket. Visszarepülök Londonba. Addig nézd meg weboldalamat, és válaszd ki a ruhákat, amik tetszenek. Jelentkezem, amint odaértem, és kezdődhet is a divathíradó. Aztán elhozom, amit kiválasztottál. Persze azt is megértem, ha a történetek után már nem bízol bennem.

– Ne csacsiskodj, hisz nem a te hibád! Közben Luke is kifejtette a véleményét. Azt mondja, ő krumpliszákban is elvenne. Nem is olyan fontos a ruha. Biztos találunk valami csinos darabot Caprin vagy Sorrentóban.

Ashleigh igyekezett összeszedni magát, de Claire finom remegést hallott ki a hangjából. Igenis fontos az a ruha, gondolta.

– Nem, nem. Túl sokáig tartana megfelelő üzletet találni. És ha találunk is, biztos nem lenne nekik raktáron olyan, amit te akarsz. Az én üzletemben viszont biztos akad. Szóval visszarepülök.

– Hagyd, ez túl fárasztó neked, ez az oda-vissza repülés.

– Te vagy a legjobb barátnőm. Érted a világ végére is elmennék.

– Hát jó. Akkor lemondok a közös programunkat a wellnessrészlegen.

– Nagyon sajnálom – ismételte Claire. – Most megyek jegyet foglalni.

Remélhetőleg lesz hely a következő gépen. Ha nem, akkor is elindul. Vonattal, komppal, busszal vagy autóstoppal: valahogy mindenképpen elvergődik Londonig.

– Jelentkezem, amint odaértem – fűzte hozzá, mielőtt letette a telefont.

– Csak azt ne mondd, hogy közbejött valami, és nem leszel itt időben!

– Dehogyan mondom!

Sean kétségbeesést hallott ki a húga hangjából. Nem értette, mi történhetett. Rátört a közelgő esküvő miatti pánikhangulat? Vagy komoly kétség emészti? Kedveli jövődöbeli sógorát, de természetesen a húga mellé áll, ha netán mégse akarna hozzámenni. Egyedül az számít, hogy boldog legyen.

– Csak azt akartam kérdezni, hozzak-e valamit.

– Jaj, semmit, köszönöm.

Olyan ideges a hangja... Nem ismerte hűgának ezt az oldalát. Ashleigh általában a nyugalom szobra.

– Mi a baj?

– Semmi – vágta rá a lány.

Gyanús vagy te nekem, gondolta Sean.

– Testvérekém, ugye tudod, hogy hozzám bármilyen problémával fordulhatsz?

Ashleigh csupán három évvel volt fiatalabb nála, szóval már nem volt gyerek, Sean mégis felelősnek érezte magát érte, különösen a szülei tragikus balesete után. Hat éve történt; a veszteség hosszú időre megbénította mindkettejük életét.

– A légitársaság elvesztette a menyasszonyi ruhámat – szaladt ki a lány száján. – De minden rendben. Claire útban van London felé, szerez másikat.

Seannak először fel kellett dolgoznia a hírt. Szóval bonyodalom van az esküvő körül, és Claire Stewartnak is köze van hozzá. Egyáltalán nem lepte meg a dolog.

– Nem úgy volt, hogy Claire hozza a ruhát?

– Nem ő tehet róla.

Hát persze, ő sosem hibás! Sean úgy döntött, nem bolygatja tovább a dolgot. De ha négy szemközt maradnak Claire-rel, mindenképp megmondja neki a véleményét.

– Oké. Tehetek még érted valamit? Luke veled van?

– Nem, köszí – felelte a lány gyanúsan remegő hangon. – Igen, itt van. Szerinte egyáltalán nem számít a ruha, neki úgyis én vagyok a legszebb. A házasság a lényeg, nem a körítés.

Sean gondolatban megveregette jövődöbéli sógora vállát. Ashleigh utolsó barátja önző, ostoba alak volt – és egészen véletlenül Claire akkori kedvesének legjobb haverja. Bárhová ment és bármit tett, Claire Stewart káoszt és pusztítást hagyott maga mögött.

– Ebből is látszik, mennyire szeret. Egyébként egyetértek veled: bármi lesz rajtad, te leszel a legszebb menyasszony.

Összeszorult a torka, mert eszébe jutott, hogy nem az apjuk fogja oltárhoz vezetni Ashleigh-t. Ennek ellenére – vagy talán éppen ezért – mindent megtesz, hogy hűgának álomszép esküvője legyen.

– Köszí. Tényleg jól vagyok. Ez igazán csak egy aprócska probléma, Claire meg fogja oldani.

Erről személyesen gondoskodom, döntötte el Sean. Gyors pillantást vetett a naptárra. Úgy látta, az összes programját elhalaszthatja az esküvő utánra. Felhívta Claire-t, de az üzenetrögzítő jelentkezett. Talán mással beszél, talán úton van, de az is lehet, hogy meglátta a nevét a kijelzőn, és átirányította a hívást, gondolta a férfi.

Claire London északnyugati részén, Camdenben lakott. Volt egy esküvőiruha-üzlete, mely a Ruhaálmok nevet viselte, és az üzlet feletti lakást bérelte. A bolt ajtaján a ZÁRVA felirat lógott, ám Sean fényt látott odabent.

Becsöngetett, de nem jött életjel. Ezután szabályosan ráfeküdt a csengőre, amíg egy menyasszonyi ruhát viselő valaki türelmetlenül fel nem tépte előtte az ajtót.

Claire volt az. Felvont szemöldökkel méregette Seant, de jövetelének okát nem tudakolta. Valószínűleg sejtette, hogy már tud az elvesztett ruháról.

– Épp a hűgoddal beszélek. Elhalaszthatjuk a veszekedést, míg ki nem választotta a ruhát?

Helyes. Ezek szerint Claire is tisztában van azzal, hogy kellemetlen beszélgetés vár rá. De persze Ashleigh-t semmiképpen sem akarta megvártni.

– Rendben – biccentett.

– Gyere be. Ha szomjas vagy, szolgálj ki magad. Van tea és kávé, a polcon találsz csészét – mondta Claire az aprócska konyha felé mutatva.

– Köszönöm.

Esze ágában sem volt bármit is elfogadni ettől a bajkeverőtől.

– Ashleigh vár. – Claire éles pillantást vetett a vendégre. – Ruhákat mutatok neki, többször át kell öltöznöm. Kérlek, ne gyere a hátsó szobába, amíg el nem készültem.

– Úgy lesz.

Claire bezárta a bolt ajtaját, és eltűnt a hátsó szobában.

Miközben várákozott, Sean egyre fölöslegesebbnek érezte magát. Ám azt igazán szerette volna tudni, miként volt képes elveszíteni a lány a hűga menyasszonyi ruháját.

Claire farmerben és pólóban tért vissza. Összefonta a karját, és kifürkészhetetlen arccal nézett Seanra.

– Akkor kezdjük. Ki vele, ne kímélj.

– Az első kérdés: sikerült ruhát találni?

– Három is tetszik neki, mindegyiket elviszem Caprira. Próbálunk, aztán ráigazítom, amit kiválasztott.

– Egyáltalán hogy bírtad elhagyni azt a ruhát? – Sean hitetlenkedve csóválta a fejét. – Mért nem vitted magaddal az utastérbe?

– Hiszed vagy sem, ez volt a szándékom. Megbeszéltem a légitársasággal, hogy felvihetem kézipoggyászként. Pontosan úgy csomagoltam be, ahogy előírták.

Ez meggyőzően és észszerűen hangzana – ha nem Claire Stewart, azaz Miss Káosz szájából hallaná.

– Ámde?

– Ámde sajnos a sors közbeszólt, ugyanis három menyasszony is utazott ugyanazon a járaton. Az egyik különösen félelmetes volt, ragaszkodott hozzá, hogy a ruháját kiemelt figyelemmel kezeljék. Hatalmas cirkuszt rendezett, a végén a kapitány tett rendet: leparancsolta a fedélzetről az összes menyasszonyi ruhát. Borzalmas hangulatban telt az út. – Claire megvonta a vállát. – Tovább keresik Ashleigh ruháját, akár még meg is találhatják. Az új ruhákra csak a biztonság kedvéért van szükség. Tudom, hogy nehezen hiszed el, de nem fogom cserben hagyni a húgodat.

Sean belátta, hogy a ruhakatasztrófa nem – vagy nem teljesen – Claire hibájából történt.

– Mért nem foglaltál külön helyet a ruhának?

– Mert nem lehetett. Azt mondták, ilyen esetekben a ruhát extra kézipoggyászként kezelik, és hogy én ezért fizettem. – Claire szeme haragosan a férfira villant. – De azért szeretném, ha értenénk egymást. Hetekig dolgoztam rajta. Szörnyen érzem magam, amiért a legjobb barátnőm valószínűleg nem fogja viselni az esküvőjén azt az álomruhát, amit együtt terveztünk. De a siránkozás nem segít. És most kérek, bocsáss meg, de be kell csomagolnom három ruhát, és le kell foglalnom a repülőjegyet. – Kihívó pillantást vetett Seanra. – Vagy esetleg szeretnél kiabálni velem? Csak rajta, ha attól jobban érzed magad.

Seanon máris úrrá lett a büntudat. Elképesztő ez a Claire! Képes a maga javára fordítani a helyzetet. Bár ha úgy vesszük, igaza van. Azzal nem oldódik meg a probléma, ha civakodással töltik az időt. Ráadásul mindent megtesz, hogy helyrehozza a bajt: egy nap alatt kétszer repült át a kontinensen. Az út két és fél óra, nem beszélve a vonatozásról és a várakozási időről. Hamarosan harmadszorra is repülőre ül – és mindezt Ashleigh kedvéért. Tényleg próbálja a legjobbat kihozni a helyzetből.

Hirtelen megesett rajta a szíve.

– Intézzem a jegyet, amíg te becsomagolod a ruhákat?

Claire úgy bámult rá, mint egy marslakóra.

– Mi az? – kérdezte a férfi türelmetlenül.

– Tényleg felajánlod a segítséged – *nekem*?

Sean ingerülten ráncolta a homlokát.

– Ezt úgy mondd, mintha valami szörnyeteg lennék.

– Nem, a szörnyeteg én vagyok, legalábbis a te pedáns kis világodban.

– Nem vagyok pedáns! Összeszedett és hatékony vagyok – az teljesen más.

Claire nem szólt semmit, de megvető arca elárulta, mit gondol.

– Ide figyelj – folytatta Sean. – Kössünk fegyverszünetet Ashleigh kedvéért!

A lány egy darabig gondolkodott, aztán lassan bólintott.

– Hát jó. A körülményekre való tekintettel elfogadom az ajánlatot – mondta. – Sok időt megtakaríthatok, ha lefoglalod nekem a jegyet. Mindegy, hogy melyik repülőtér, az ár se számít. És tájékoztasd őket arról, ami ma reggel történt. Garantálniuk kell, hogy a ruhák most tényleg meg is érkeznek Olaszországba. Ha nem, apró darabokra szaggatom őket egy rozsdás kanállal!

Seant meglepte a szokatlan fenyegetőzés, elnevette magát.

– Az nem túl éles – jegyezte meg, majd elgondolkodva Claire-re pillantott: – Ashleigh tényleg sokat jelent neked, igaz?

– Ezt magadtól is tudhatnád. Azóta a legjobb barátnőm, mióta tizenhárom éves koromban megismertem az iskolában. Olyan, mintha a testvérem lenne.

Akkor nekem is a húgom vagy, futott át Sean fején. A Claire iránt táplált érzéseit azonban nem lehetett testvérinek nevezni. Könnyebb volt úgy tenni, mintha ellenségek lennének. Vagy mesterkélten udvariassággal beszéltek egymással, vagy veszekedtek.

Teljes ellentétei voltak egymásnak. Egyetlen közös pont sem volt kettejük világnézetében és viselkedésében. Sean igyekezett nem venni tudomást arról, hogy Claire hajáról déli verőfényben hullámozó búzamező, kék szeméről nyári esték titkokat rejtő szürkülete jut az eszébe.

És főleg nem gondolt az utolsó csókra, ami elcsattant közöttük.

– Jól van, akkor intézem a jegyeket – mondta.

Miközben telefonált, a szeme sarkából látta, amint Claire óvatosan selyempapírba, majd műanyag zsákba csomagolja a ruhákat, végül az egészet bezárja egy nagyobb kartondobozba. Úgy tett-vett, mintha egész életében ezzel foglalkozott volna. Eddig csak egyszer látta a lányt munka közben: mikor Ashleigh lakásában méretet vett Luke-ról, Tomról és róla az esküvői öltönyökhöz. Akkor nagyon a húga kedvében akart járni, ezért rendkívül udvariasan beszélt Claire-rel. A nagy mézesmázaskodás közepette nem is fogta fel, mivel is foglalkozik a lány.

Nagyképű bolondoknak tartotta a divattervezőket. Hidegen hagyták a kifutón bemutatott kollekciók. Nem értette, mi járhat a „művészek” fejében „alkotás” közben. Utcára föl se lehetett venni azokat a göncöket!

Ám a szorgosan tevékenykedő Claire egyáltalán nem tűnt se bolondnak, se nagyképűnek. Inkább olyan volt, mint egy hatékony, jól szervezett üzletasszony. Sean e percben úgy érezte, a lány inkább hasonlít rá, mint arra a képre, amit a divattervezőkről kialakított magában.

Megrázta a fejét. Nem kell aggódni, hamarosan úgyis elmúlik, gondolta. Claire nem illik az ő világába, és ez fordítva is érvényes. Ashleigh kedvéért a következő napokban udvarias távolságtartással kezelik egymást, aztán kitérnek a másik útjából. Ez a legjobb s egyben a legbiztonságosabb megoldás – minden érintett számára.